

### Latinan kielioppi ja uustiedon pyörriävä tulva

Irma Longan kirjoituksessa (Vir. 4/1982) näyttäydyn peräti homekorvaiseksi latinan kieliopin ihailijaksi. Saanen siis vastata. Kertomani tositapaus (Vir. 4/1982) lukiolaisen ilosta hänen saadessaan tutustua Linkomiehen kielioppiin oli mielestäni yllättävyydessään huvittava. Se tuli auttamatta mieleeni selatessani äidinkielen oppikirjojen sivuja, joihin vaivaa nähden on opinhalua kiihottavasti aseteltu mitä moninaisinta materiaalia. En halua tapausta soveltaa sellaisenaan äidinkielen opiskeluun, mutta ajattelin sen osoittavan, että alituisen havainnollistamiseen ja siitä helposti seuraavaan tiedon hajoamiseen voi kyllästyä. Selkeästi ja aukottoman tuntuisesti tarjottu taksonominen tieto on

## Äidinkielen opetus

ehkä väliin virkistävää. Nyt, uudelleen asiaa pohtiessani mietin, olenko sittenkin pelkästään kateellinen nykyajan lapsille. Onko ikäpolvellani liian paljon luovuutta ehkäiseviä ylimuistoisia taksonomiapintymisiä tieteestä ja tieteen tarjonnasta? Pelkäämmekö paradigmanvaihdosten aiheuttamaa pehmeää ja pursuilevaa opetusmateriaalia? Vai onko ihmisellä lopultakin aina kaipausta hyvin järjestettyyn hierarkkiseen tietoon?

Kuten kirjoituksestani lienee käynyt selville, minun on sosiolingvistiikan harrastajana mahdotonta antaa selviä suosituksia. Olemme samaa mieltä uuden tiedon pyörtyvästä tulvasta ja opettajan vaikeuksista. Toivon, että saisimme uudenlaisen kokonaisnäkömyksen kielestä ja sen käytöstä. Nuoruusmuistojen sijaan tarvitaan nyt fantasiaa.

M. K. SUOJANEN